

POŠTNA PLACANA V GOTOVINI

SALEZIJSKI VESTNIK 1936 6

ING. H. HUS

S prilogo: Življenje sv. Janeza Boska.

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.
2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.
3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štév. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štév. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 7, 7 — 2. 8, 8 — 3. 9, 9 — 4. 1, 10 — 5. 2, 11 — 6. 3, 12 — 7. 4, 13 — 8. 5, 14 — 9. 6, 15 — 10. 7, 16 — 11. 8, 17 — 12. 9, 18 — 13. 1, 19 — 14. 2, 20 — 15. 3, 21 — 16. 4, 22 — 17. 5, 23 — 18. 6, 24 — 19. 7, 25 — 20. 8, 26 — 21. 9, 27 — 22. 1, 28 — 23. 2, 29 — 24. 3, 30 — 25. 4, 31 — 26. 5, 1 — 27. 6, 2 — 28. 7, 3 — 29. 8, 4 — 30. 9, 5 — 31. 1, 6

V januarju: 1. 8, 8 — 2. 9, 9 — 3. 1, 10 — 4. 2, 11 — 5. 3, 12 — 6. 4, 13 — 7. 5, 14 — 8. 6, 15 — 9. 7, 16 — 10. 8, 17 — 11. 9, 18 — 12. 1, 19 — 13. 2, 20 — 14. 3, 21 — 15. 4, 22 — 16. 5, 23 — 17. 6, 24 — 18. 7, 25 — 19. 8, 26 — 20. 9, 27 — 21. 1, 28 — 22. 2, 29 — 23. 3, 30 — 24. 4, 31 — 25. 5, 1 — 26. 6, 2 — 27. 7, 3 — 28. 8, 4 — 29. 9, 5 — 30. 1, 6 — 31. 2, 7

Nové častilke:

5 skupina: Brdovnik Ana, Mozirje; — Gril Fanika, Velenje; — Škrjanc Julka, sv. Pavel pri Preboldu.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Anderlič E., Šmarje pri Jelšah;
Barle Meta, Komenda;
Belec Frančiška, Brezovica, Medvode;
Bičman Barbika, Sv. Jurij v Slov. gor.;
Centrih Franc in Frančiška, Prevorje;
Dolenc Jakob, Osojnik, Zalilog;
Fabiani Ignac, Radeče pri Zid. mostu;
Fanede Anton, Sv. Jurij v Slov. gor.;
Gračič Marija, Sv. Tomaž pri Ormožu;
Kapš Ana, Črnomelj;
Kranjc Jožef, Vel. Polana, Črensovci;
Krašovec Marija, Vrhnika;
Kratnar Marija, Kamnik;
Kunčič Marija, Stara Nova vas, Križevci;
Lenček Josipina, Ljubljana;
Lisec Terezija in Matija, Preska, Boštanj;
Majcen Marija, Stara Nova vas, Križevci;
Majer Anton, Sv. Trojica v Slov. gor.;
Makoter Jozefa, Cven pri Ljutomeru;
Marinič Jožefa, Sv. Tomaž pri Ormožu;

Matičič Ana, Ivanje selo, Rakek;
Mlakar Frančiška, Znojile, Čemšenik;
Muhič Jurij, Ključarovci, Sv. Tomaž pri Ormožu;
Pezdevšek Neža, Šmarje pri Jelšah;
Rant Janko, Kranj;
Remic Elizabeta, Dobetina, Mozirje;
Ribič Franca, Ladkova vas, Sv. Pavel pri Preboldu;
Sagaj Marija, Babinci pri Ljutomeru;
Sedminek Marija, Sv. Peter v Sav. dolini;
Seničar Ana, Sv. Rok, Sevnica;
Stele Janez, Zalog pri Ljubljani;
Šajte Ignac, Tevče, Laško;
Šmon Julka, Sv. Jurij ob Taboru;
Turnšek Rozalija, Šmarje pri Jelšah;
Vihernik Pavla, Loka pri Zid. mostu;
Zupanc Ana, Mala Nedelja.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Muke salezijancev v Španiji

Vrhovni predstojnik salezijancev, ki je s svojim svetovalcem g. Kandelom preživel najlepša leta svojega apostolata v Španiji, je tem bolj občutil nesrečo, ki je zadela tako cvetoče salezijanske ustanove in vse katoliško špansko ljudstvo. Prijel je za pero in vam sam sporoča o nesreči, ki je zadela salezijansko delo v Španiji, kjer se razvija že sedemdeset let.

Predragi sotrudniki in preblage sotrudnice!

Sami ste slišali in z bolečim srcem zasledovali strašno divjanje španskih anarhistov in prevratnežev v okrvavljeni Španiji, ki se je razbesnelo v zadnjih mescih. Kamor koli so rdeči prihrumeli, so ostali za njimi krvavi sledovi, kadeča se pogorišča cerkva in samostanov. Koliko duhovnikov, redovnikov in redovnic ter celo čisto nedolžnih državljanov so neusmiljeno poklali samo zato, ker so ljubili Boga in bližnjega ter žrtvovali vse svoje življenje.

Besni satan je vzel na piko tudi naše ustanove, kjer se je s Kristusovo ljubeznijo vzgajalo na tisoče sirot v krščanski veri. Koliko revnih in zapuščenih otrok je našlo zavetišče in vso oskrbo v naših zavodih! Naša zavetišča in rokodelske šole so bile prenapolnjene z otroki izmed naroda ter izključno iz delavskih slojev.

Neizrečena bol trga srce in velika skrb nam teži dušo radi bodočnosti, kajti že doslej nam je znano, da je zagotovo bilo pobitih štiri-deset salezijancev.

Bojimo se, da je vse osebje v Malagi pomorjeno in da je tudi druge na mnogo krajih doletela ista usoda. Barcelonski inspektor don Hozé Kalasanc je bil na krut način umorjen; z njim vred so zaprli 37 sobratov.

Salezijanci in Hčere Marije Pomočnice iz 35 zavodov so razgnani in sovražniki jih preganjajo do smrti. Izmed ostalih 40 zavodov pa je gotovo mnogo požganih in oplenjenih.

Medtem so vam gotovo znane že podrobnejše novice, ker so to le prve nesrečne vesti, ki so nam prispale. Ko vas obveščam o teh strahotah, vas rotim in prosim z vso dušo, da pomagajte našim sobratom z molitvijo v imenu božjem, v imenu Marije Pomočnice in svetega

don Boska, da molíte za naše zavode, za naših 750 salezijancev in 250 Hčera Marije Pomočnice.

Nikar tudi ne pozabite naših gojencev in bivših gojencev, ki trpe preganjanje zaradi svojega globokega krščanskega prepričanja. Molíte tudi za škofe, za duhovnike in za ves nesrečni narod, ki je v teku stoletij dal toliko slavnih mož ter tako obogatil svetno in cerkveno zgodovino.

Molimo, mnogo molimo, da zasije spet sonce svobode nad to z mučeniško krvjo prepojeno zemljo ter da zmagá Kristusova vera in ljubezen.

Prevdani vam v Jezusu Kristusu

Peter Rikaldone

Turin, 10 avgústa 1936.

* * *

V srce segajočim besedam vrhovnega predstojnika dodajemo samo nekaj podatkov. Naj dejstva sama govore!

Mnogo beguncev salezijancev in Hčera Marije Pomočnice je prišlo v Turin. Prinesli so nam iz Španije najžalostnejše novice.

V Barceloni so rdeči zasedli velik zavod, enega izmed največjih, kar jih ima naša družba. V njem je bilo 500 gojencev. Vse, kar je bilo svetega, so komunisti razbili in uničili, kakor oltarje, kipe, spovednice, prižnice. Velikemu kipu Marije Pomočnice, ki je krasil pročelje cerkve, so vrgli zanko krog vratu in ga strmo glavili na zemljo.

Zavod v Barceloni, imenovan Rokaforte, kjer je bilo 600 vajencev ter so dobivali brezplačni pouk, so zažgali, kakor tudi cerkev, ki je stala poleg zavoda.

O cerkvi na „Tibi dabo“ smo že poročali, da so jo požgali; umetnino, ki je bila namenjena kot zahvala božjemu Srcu za mir. Zidali so jo že 36 let. Bronasti kip Jezusovega Srca, ki je bil 8 m visok, so vrgli na tla in ga obglavili.

Zavode v Alkoj, Alikante, Geroni, Mafaro, Valenci, Villeni so zasedli komunisti. Vse, kar je spominjalo na vero, so požgali. Nekaterim zavodom so prizanesli, a so jih spremenili v brezbožne komunistične šole.

Iz Madrida nimamo točnih poročil, samo toliko nam je znano, da so oplenili in zasedli štiri velike salezijanske zavode ter dva zavoda Hčera Marije Pomočnice. Zelo nas skrbi, kaj je z zavodi v Barakaldo, Bilbao in Santanderju.

V Andaluziji so zasedli in oplenili zavode v Alkála, v Guadajari, Malagi, Moronu in Rondi. Tudi brez človeških žrtev ni. Doslej nam je samo toliko znano, da so v Rondi komunisti ubili salezijanca Antona Torrero kakor tudi Henrika Kanuta.

V Moronu so zaklali Jožefa Limona, Antona Fernandeza in pomočnika Jožefa Blanco, podobno kakor v Barceloni Sergija Cida iz zavoda Sarrià.

Salezijanci v Španiji

Bilo je one dni...

Markiz don Diego Ulloa je dopolnil sedemdeseto leto. Premišljeval je in sklepal, da bi ustanovil zavetišče za paglavce, ki jih je opazoval, kako so se potikali po ulici ter zdaj in zdaj skočili tudi na njegov vrt ter rabutali oljke. Dvakrat se je že obrnil na predstojnika nekega reda, pa radi nesporazuma njegovi želji ni bilo ugodeno. Odnehal pa ni od svojega sklepa. Poiskal je sevilskega škofa, kateremu je zadevo predložil ter ga prosil za navsvet. Škof je pred leti bil karmelitski redovnik in je bival v Toskani v Italiji. Tam je že takrat občudoval salezijance v njihovem tako modernem delovanju. Ponudil se je, da v njegovem imenu piše don Bosku.

Don Bosko sprva ni nič obljubil, le nekoliko upanja je dal. Šele ko je poslal g. Kaljera v Španijo in jo je ta prepotoval, je sklenil poslati šest svojih sinov.

Februarja 1. 1882. so salezijanci pod vodstvom g. Brande prispeli v Španijo. Najprej so postavili kapelico med zapuščenim narodom, potem pa so kmalu odprli zavetišče in šolo.

Salezijanci so se markizu izkazali hvaležne, zravnali so mu njegove nekoliko skrivljene verske pojme ter mu olajšali zadnjo uro.

Naselbina v Španiji.

Prvo naselbino so torej salezijanci odprli v Utreri, na Diegovem posestvu, ki ga je daroval v te namene. Druga njih postojanka je bila v Sariá pri Barceloni, kjer so odprli zavod z notranjimi gimnazijskimi šolami. L. 1884. je božja previdnost posebno ščitila zavod v Utreri, kajti po vsej Španiji je razsajala kolera, a zavoda se je ognila. Zavod v Utreri se je naglo polnil s sirotami, ki so jim starši pomrli za kugo. Salezijanci so postajali radi tega vedno bolj priljubljeni. To se je pokazalo zlasti v aprilu 1886., ko je don Bosko kljub visoki starosti odšel na pot v Španijo. Nad vse slovesno so ga Španci sprejeli. Našel je velikodušne dobrotnike in dobrotnice. Eni izmed sodrunic je moral gotovo obljubiti nebesa, in sicer zdaj že božji služabnici Doni Doroteji Čopitea.

5. maja mu je predsednik Vincencijevih konferenc v zahvalo za vse dobrote, ki jih je po svojih sinovih izkazoval Barce-

loni, poklonil v last grič „Tibi dabo“, ki kraljuje nad mestom. Don Bosko je sklenil postaviti na njem cerkev v čast presv. Srcu Jezusovemu. To svetišče še ni bilo dovršeno, ko je izbruhnila španska revolucija, pač pa je bil dograjen že spodnji del cerkve. Na pročelju je stal veličasten kip Srca Jezusovega, ki je z odprtimi rokami vabil vse k sebi, kjer naj bi našli mir v bratskem objemu. Tega krasnega kipa ni več; razbili so ga rdeči revolucionarji. Tudi cerkev so požgali.

Salezijansko delo v polnem razmahu.

Iz nezatnega drevesca je zraslo mogočno drevo, ki se je razširilo po vsej Španiji. Bile so tam tri salezijanske inspektorije. Salezijancev je bilo 767, imeli so 53 zavodov, kjer je našlo zavetje 22.700 gojencev.

80 odstotkov teh gojencev je bilo delavskih in kmečkih otrok, ostalih 20 odstotkov pa je bilo iz srednjih slojev.

Hčere Marije Pomočnice so imele 21 zavodov z 11.100 gojenkami, med katerimi je delovalo 230 sester.

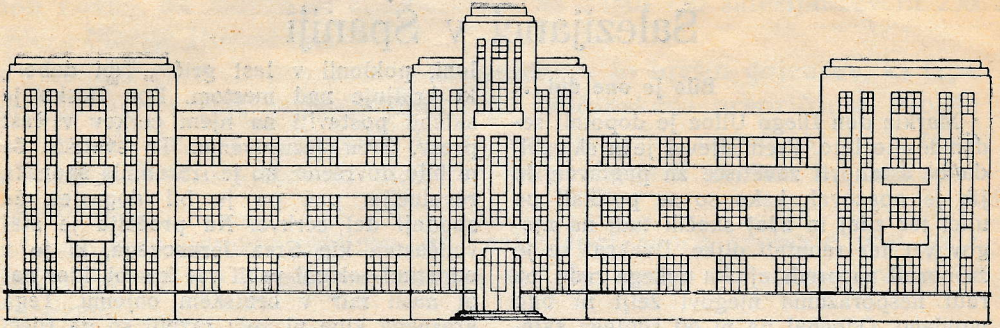
Salezijanci so oskrbovali 43 zavetišč, oratorijev, izmed katerih je en sam v predmestju Madrida, v Atoča, imel 2000 oratorijancev, druga dva v Barceloni in Valenciji pa vsak po 1000 dečkov. Naš sobrat, po rodu Italijan, je že 48 let deloval v Barceloni, imenovali so ga „naš očka“. Zdaj je k vsej sreči ušel umoru ter je pribežal v domovino, kjer se mora nanovo učiti pozabljenega materinega jezika.

Salezijanci so vodili 44 osnovnih šol, 7 rokodelskih strokovnih in tri poljedelske šole. Don Boskovi sinovi so na ta način skušali dvigniti narodovo izobrazbo in buditi zaupanje v boljšo bodočnost.

Pa ni še vse izgubljeno. Morda je bilo to delo komaj začetno.

Za ceno krvi.

Mnoge je stalo zdaj celò življenje. Doselej nam je znano, da so rdeči ubili 40 salezijancev v Španiji. O mnogih drugih pa nimamo nikakih poročil. Samo v Madridu jih imajo zaprtih okrog šestdeset. Kaj bo z njimi? Kakor napovedujejo, se jim ne bo dobro godilo, ker jih imajo kot talce, in prav lahko je mogoče, da bodo zavzete Madrida po belih četah plačali z življenjem, ako ne celo s strašnimi mukami.

Načrt g. Kereca za nov zavod v Junnanfu, o katerem je poročal g. Kerec v 4. št. Vest.

O smrti onih mučencev, ki so že prelili kri, nam je nekaj znano. Prav tako se je z njimi godilo kakor nekaj v krvavih preganjanjih.

Mladega duhovnika, profesorja v zavodu v Moron, Jožefa Markez, so prijeli in ga z drugimi duhovniki vred peljali na morišče. Puške so počile in tudi on je padel, toda samo težje ranjen. Vrgli so ga z drugimi mrtveci vred na voz, meneč, da je mrtev, ter vse skupaj odpeljali na pokopališče. V tovornem avtu je kri njegovih tovarišev tekla po njem. Tu je eden izmed krvnikov zapazil, da Markez še diha. Zato de svojemu tovarišu: „Končati ga bo treba!“ Drugi pa je odgovoril: „Ni vredno, saj tako ne bo dolgo, kri mu bo kmalu odtekla.“ Vrgli so ga na pokopališče in odšli.

Ponoči je prišel k sebi, prilezel je do reke, zmil si je rano in po dveh dneh prispel v naš zavod Sv. Trojice v Sevilji.

Duhovnik Rajmund Gojokoečea, ravnatelj zavoda sv. Frančiška Saleškega v Madridu, je moral celo uro stati ob zidu z dvignjenima rokama, nad glavo pa so mu žvižgale krogle. Prosil je, naj mu vsaj toliko dovolijo, da gre spraviti na varno Najsvetejše, pa mu niso dovolili. Vedel je namreč, da bodo svete podobe oskrunili, ko bodo plenili po cerkvi. Ta preizkušnja je bila zanj še mnogo hujša kot prva, ko je šlo za njegovo lastno življenje. Tako mu je bilo hudo, da se mu je um omračil. Dva dni nato je umrl.

V začetku revolucije je mlad duhovnik poučeval v zavodu sv. Trojice v Sevilji. Imenoval se je Anton Fernandez. V civilni obleki je šel obiskat svojo mater. Ko je šel skozi poškodovani del Sevilje, namah pristopita dva anarhista in ga primeta. Preiščeta ga ter najdeta svetinjico na vratu.

„Kaj ti veruješ v tole?“ ga vpraša eden izmed njiju.

„Da, do smrti,“ pogumno odgovori prijeti. Na mestu sta ga ustrelila.

* * *

Pri Monherardo je bil prijet mlad duhovnik, ki je pravkar pričel novicijat pri salezijancih. Bil je v civilni obleki. Komunisti so ga prijeli in z avtom odpeljali v Guadalajara k poveljniku. Odvedli so ga proti Monhernando; po poti so ga nenadoma ustavili ter preiskali. Imel je križ pri sebi.

„Vrzi ga na tla in poteptaj!“ mu zarjove komunist.

„Nikdar!“

In na mestu so ga ubili.

* * *

Ne, niti don Bosko niti njegovi sinovi ne bodo zapustili Španije; prišel bo čas, ko bodo še številnejši in delo bo zraslo iz ruševin še bolj cvetoče in še več bo gorečnosti ko doslej.

„Mar ni kri mučencev seme novih kristjanov?“

Tisk

Uporabimo priliko, dragi sotrudniki in sotrudnice, in vam zopet napišemo nekaj vzpodbudnih misli k enemu izmed najizdatnejših apostolatov današnjih dni, k

razširjanju dobrega tiska. Kaj nas je k temu nagnilo?

Letošnjega 13. majnika je sv. oče Pij XI. nadvse slovesno odprl v Rimu svetovno

razstavo katoliškega tiska in to ob priliki 75 letnice najodličnejšega katoliškega dnevnika „Oservatore Romano“. Tudi Slovenci smo bili na tej razstavi častno zastopani. — V nedeljo 27. septembra je sprejel sv. oče v Kastel Gandolfu katoliške časnikarje iz 30 narodov sveta, ki so se zbrali v Rimu na svetovni katoliški časnikarski kongres. Izrazil jim je iskreno veselje svojega očetovskega srca ob pogledu na toliko številno odličnih mojstrov peresa, ki so se zbrali pri grobu sv. Pavla, da se ob 19 stoletnici izpreobrnitve tega največjega katoliškega pisatelja navdušijo za nadaljnje delo. — Pa še nečesa ne smemo pozabiti. Letos obhajamo razveseljiv jubilej don Boskovega pisateljskega udejstvovanja. Meseca aprila je izšel zvezek don Boskovega „Katoliškega beriva“ z naravnost zgovorno številko 1000.

Ne bi bilo prav, če bi šli mimo teh zgodovinskih dogodkov, ne da bi se vsaj za trenutek ustavili in resno pomislili, kakšen nedopovedljiv pomen ima tisk pri širjenju kraljestva Kristusovega, in da bi v nas ne vstala vsaj želja po tem tako učinkovitem udejstvovanju vsakega zavednega katoličana in še posebej vsakega vnetega salezijanskega sotrudnika.

„Sejalec je šel sejat...“

Skoro vsak človek je kdaj sejalec, a prav gotovo pa je sejalec vsakdo tedaj, ko uporabi od Boga podarjeno zmožnost, da zna svojo lastno misel v lepi obliki podati drugim v pisani besedi. Takega človeka imenujemo pisatelja.

In vsak človek je tudi njiva, da le brati zna. Pa kako čudno sprejemljiva je ta zemlja za vsako najmanjše semence! Pisatelj pa seje in seje: morda blagoslov, morda ljubezen, dobroto; morda zdrasne z rok seme prokletstva, pohujšanja, pogube. Pisatelj gradi ali ruši v dušah, dviga ali pogublja. Morda pa seje vse, kar mu že pade na misel: seme in plevel.

Vi vsi ste pa oskrbniki teh božjih njiv, saj ste soodgovorni za rešitev ali pa pogubo duš vaših bratov, sestra, vaših nedolžnih otrok, vaših hlapcev in dekel, vaših uslužbencev, katere koli vrste, vaših prijateljev in prijateljic, saj ste z eno besedo soodgovorni za vsakega sočloveka, ker vsi smo udje skrivnostnega telesa Kristusovega. Pazite torej, da bo padalo vanje le čisto, zlahno seme, da bo iz njega zrastle le kleno zrnje, dostojno nebeških žitnic.

Očetova beseda.

Rekli smo že, da je naša stroga dolžnost, skrbeti za to zlahno in plemenito seme. Takole je govoril naš sveti oče Pij XI. skupini romarjev 3. marca 1934. l.: „Z vso resnostjo resnice moramo buditi v srcih sodobnikov zavest, da je širjenje dobrega tiska dandanes postalo ena najvažnejših dolžnosti vsakega krščanskega bojvnika — in da spadajo grehi zanemarjanja te dolžnosti med najstrašnejše, za katere bo človek dajal nekoč odgovor svojemu večnemu Sodniku.“

Na drugem mestu pa imenuje sv. oče tisk — najuspešnejše orožje v sodobnem veleboju in najvažnejše sodobno apostolsko delo — kar je že prej prav lepo izrazil tudi veliki socialni papež Leon XIII.: „Dober tisk je najboljši sodobni misijon, ki ne traja le osem dni, marveč od 1. januarja pa do 31. decembra.“

Kakršno seme bo vrženo v čakajoče odprte brazde, takšen sad bo zrastle. O, da bi le dobro seme padalo, da bi le! Pa to je le želja. Kako smo pa tudi katoličani v mnogih krajih potrebni odločnega koraka iz želje v dejanja. Sovražnik seje ljuljko in mi katoličani večkrat mirno gledamo, kako se plevel bohotno razrašča ter tako naravnost zaduši svako dobro kal. Ne tako! Takega zlobnega sejaleca moramo razkrinkati, razgaliti njegovo zмотo pred vsem svetom, da mu tako vzamemo vsak vpliv na duše. Saj je človeška duša dovzetna tudi za resnico in za njo naravnost teži, da ji jo le pokažemo! Ne zanašajmo se na kakšen čudežen preobrat, ki bo stvari v svetu zopet postavil na pravo mesto in človeštvo spravil na pravo pot, ne odrecimo se vsaki delavnosti, češ, naj se zgodi, kar hoče, je že taka božja volja! Vedeti moramo, da se stvari ne dajo popraviti po takih metodah, ko je katoliško življenje teklo tako nekako po navadi, po že izvoženih kolovozih, več ali manj samo po sebi. Nasprotnika je treba tolči z njegovim lastnim orožjem: posluževati se je treba v službi katoličanstva istih sredstev, ki se jih poslužuje nasprotnik. Ne smemo torej pri širjenju kraljestva božjega uporabljati samo prižnice in spovednice, ampak tudi dnevnik, revijo, roman, letak.

Kako delajo nasprotniki?

Na židovskem shodu v Krakovu l. 1860. je zaklical žid Mojzes Montefiori: „Združimo se in ne trpimo nobenega tiska nad

Naša tiskarna na Rakovniku.

seboj, pa bomo vladali nad gojim (nad nežidi)!" — Združili so se, zgrabili za delo, žrtvovali veliko in v dobrih 75 letih so dosegli čudovite uspehe. Pešiča Židov vlada ogromne množice prav tako zmožnih gojim; blatijo nas z najsramoto-

nejšimi lažnivimi izjavami, požigajo nam cerkve, pobijajo duhovnike, onečaščajo cvet naroda in groze s polomom vse krščanske dvatisočletne kulture; nekaj sužnjev laži in teme usužnjuje sinove luči in resnice.

Medtem pa toži Pij X.: „Katoliško ljudstvo ne razume, kakšnega pomena je tisk.“ Ljudje božji, spreglejmo že vendar enkrat in ne dremljivo!

Glavni urednik največjega francoskega katoliškega lista „La Croix“ (La Kruá — Križ) p. Merklen je na shodu časnikarjev v Grenoblu l. 1934. izgovoril tale pomenljivi stavek: „Glavna nevarnost preti katoliškemu časopisju odtod, ker so katoličani brezbrizni in ne berejo katoliških časopisov. Kadar in kjer koli smo bili katoličani v zadnjem stoletju premagani, vedno in povsod smo bili premagani zato, ker večina katoličanov ni brała katoliškega časopisja.“

„Brez pretiravanja lahko trdimo, da je radikalni in socialistični tisk ugrabil Cerkvi dve tretjini, če ne tri četrtine vernikov“, tako se je izrazil minister Komb(es), ki je bil v Franciji voditelj boja proti Cerkvi. Ko je prišel s tiskom do moči, je ločil Cerkev od države, odvezel je Cerkvi vse pravice, izganjal je redovnike iz države, pregnal je škofo in duhovnike, zapiral verske šole, odpravil krščanski zakon. Zaprl je nič manj kot 14.000 redovnih šol in proglasil je za državno last vse cerkve, župnišča, samostane in semenišča. Francoski katoličani so prepozno spoznali, da so sicer veliko storili za poganke misijone, zidali cerkve, ustanavljali vseučilišča, a pomena tiska niso dovolj upoštevali.

Vsi na plan za don Boskom!

O vsem tem mogočnem vplivu tiska moramo v naših dneh večkrat pomisliti. Pa še tole pravi Pij XI.: „Da bo mogel katoliški tisk vršiti svoje visoko poslanstvo, ga morajo vsi podpirati s pridobivanjem številnih naročnikov.“ — Ob drugi priliki je rekel švicarskim romarjem: „Ni dosti, da se knjige tiskajo; treba jih je tudi čitati in širiti; ni dosti samo priporočiti jih, treba je tudi zanje agitirati od hiše do hiše, od moža do moža.“ In prav v tem tolikokrat tako nehvaležnem delu je apostolat širjenja dobrega tiska. Pa čeprav je to delo večkrat tako nehvaležno radi človeške nespameti, je vendar nujno potrebno. Saj mora biti dobra knjiga za vsakega katoličana kot kos vsakdanjega kruha. Odtrgovati si ga, bi se reklo, rušiti lasten organizem in z njim odporno silo Cerkve, ki ji pripadamo.

Sicer pa, kaj bi se še nadalje navduševali za širjenje dobrega tiska, saj je vprav to delo eno izmed glavnih dolžnosti

vsakega salezijanskega sotrudnika, vsakega častilca sv. Janeza Boska. Ko je prišel don Bosko prvič k papežu Piju IX., ga je ta vprašal: „Kaj pa prav za prav vi, don Bosko, delate?“ In don Bosko je odgovoril: „Svetost, mladino vzgajam in pa »Knjižice« pišem.“ Ko je pozneje don Bosko prinesel Piju IX. prve letnike svojega „Katoliškega beriva“ v dar, je Pij IX. bil tega tako vesel, da je don Boskove knjižice sam osebno postavil na častno mesto v svoji knjižnici, čeprav se je moral v svoji častiljivi starosti povzpeti po ne ravno pripravnih lestvi do one police. Hotel je s tem pokazati, koliko dobrega si pač obeta od don Boskovih knjižic za vso katoliško Cerkev. Ob otvoritvi že zgoraj omenjene razstave svetovnega katoliškega tiska je vatikanska država izdala lepe znamke s sliko sv. Janeza Boska, velikega apostola dobrega tiska. Ne bi bili pravi salezijanski sotrudniki in častilci sv. Janeza Boska tisti, ki ne bi širili dobrega tiska s prav apostolsko gorečnostjo, pa naj bo drugim „prilичno ali neprilичno“, kakor piše sv. Pavel Timoteju. „Oznanjaj besedo“ — tudi pisano — „nastopaj, bodi prilično ali neprilično, svári, opominjaj z vsem potrpljenjem in učenjem. Zakaj pride čas, ko zdravega nauka ne bodo prenesli...“ (Tim 4, 2)

Se eno misel napišimo! Ne mislimo si, da je apostolat širjenja dobrega tiska zupan samo dveh ali trem ženicam v vsaki župniji. Ne, tega nadvse važnega podjetja se morajo lotiti vsi, ki jim je kaj na tem, da ne bo sveta Cerkev tudi v naših krajih doživela temnih španskih dni. Potem pa dobrega tiska ne širimo samo med tistimi, ki imajo duhovne hrane že itak v izobilju, saj se udeležujejo službe božje, prejemajo svete zakramente, žive v vzglednih družinah, so včlanjeni v dobrih društvih. Mnogo, mnogo bolj potrebujejo kakšne dobre misli tisti, ki so Cerkvi odtujeni in privezani s sto vezmi na slabo tovarišijo, ki jim zastavlja pot k resnici. Tem ponudimo z vso ljubeznijo in tenkočutnostjo dobro knjigo, mogoče jim bomo le odprli oči, da bodo spoznali ves čar resnice in vso vzvišenost lepega življenja.

Vsaj to pa res zmoremo vsi: molimo za uspeh pri razširjanju dobrega tiska! Molimo pa tudi za naše velike sejalce na božjih njivah, saj se zavedamo njihove velike odgovornosti pred Gospodarjem setve in žetve.

Gospodu inspektorju dr. Fr. Wallandu v slovo

Vlč. g. dr. Franc Walland, bivši inspektor.

Pred sedmimi leti smo slovenski salezijanci dobili za inspektorja svojega rojaka v osebi preč. g. dr. Franca Wallanda. Slovenski javnosti je bil znan že izza prejšnjih let, ko je bil ravnatelj na Rakovniku. Tu je s svojo neugnano energijo dozidal veličastno cerkev, ki je našemu ljudstvu tako draga, ker tako iskreno domača. Koliko skrbi si je nakopal z zidavo, s kakšno iznajdljivostjo je iskal sredstev za novo cerkev, da bi bila čim lepša in postavljena s čim manjšimi stroški. Ko jo je po enem letu dovršil, si je globoko oddahnil in po napornem delu je bil potreben počitka. Našel ga je v svojem že kar domačem svetem mestu Rimu, kjer je pred leti dovršil modroslovne in bogoslovne nauke.

Po štirih letih ga predstojniki pokličejo iz Rima in mu nalože težko nalogo inspektorja salezijanskih zavodov v Jugoslaviji. Padlo je nanj spet silno težko breme. Povrhu pa je moral upravljati celih pet let tudi češkoslovaško inspektorijo, ki se je pravkar porajala. Utrujen od skrbi in dela je zaprosil predstojnike, naj ga oprostite težavnih poslov.

Pri kosilu je bilo. Gospod inspektor je potrkal ob kozarec in nas presenetil z

uganko, ki pa so jo vsi hkrati brž rešili. Dejal je: „Elija odhaja, Elizeju zapušča svoj plašč. Moj naslednik zdajle obeduje z vrhovnim predstojnikom v Turinu.“

In res je bilo tako. Gospoda inspektorja Wallanda je odpeljal ognjeni konj v sveti kraj — h Kalistovim katakombam, v sveto mesto Rim.

Dolžnost nas veže, da se javno v krogu naše salezijanske družine zahvalimo gospodu za vse požrtvovalno in nesebično delo, ki ga je dovršil med slovenskimi salezijanci.

Navdušen je bil za vse lepo in dobro, zlasti za to, da bi slovenski salezijanci storili čim več dobrega za blagor naroda z utrditvijo in poglobitvijo verskega in nramnega življenja. To pa zlasti s „Knjižicami“. V par letih so si „Knjižice“ osvojile vso slovensko javnost in storile zares že mnogo dobrega in ga bodo še vršile. On je vse svoje moči, kar mu jih je preostajalo od mnogoterega dela, posvetil „Knjižicam“. Sam jih je vodil in jim dajal smernice. Ko je odhajal, mu je bilo najteže zapustiti svoje „Knjižice“ ter je pri odhodu najbolj skrbno polagal na srce svojim sodelavcem, da bi „Knjižice“ še vnaprej uspevale in v vsakem oziru napredovale!

V zvezi s tiskom je seveda tiskarna. V današnji številki prinašamo sliko naše tiskarne. Vso skrb ji je posvetil. Namestil jo je v enem najlepših delov novega zavoda, ko se je prej stiskala v tesnih prostorih starega rakovniškega gradu. Opremil jo je z dvema novima strojema, stavnim (štef. 1) in tiskarskim (štef. 5), da bi zmogli razmeroma mnogo dela, saj se v njej tiskajo poleg Knjižic tudi dva Salezijanska vestnika, slovenski in hrvatski, Mala Cvetka, ki jo izdaja Mladinski dom na Kodeljevem, knjige, molitveniki in še polno drugih tiskovin.

Mnogo si je tudi prizadejal, da je Mladinski dom ostal v naših rokah.

Bivši inspektor g. dr. Walland je bil mož široke izobrazbe in mož molitve.

Zapustil je za sabo trajne sledove požrtvovalnega delovanja za don Boskovo stvar na Slovenskem in na Hrvatskem, zato ga ohranimo v trajnem in hvaležnem spominu.

Zdaj mu je težko breme padlo z ramen in vesel je bil, da se ga je rešil, ker mu je ž njim padla tudi velika odgovornost pred Bogom in pred ljudmi.

Naš novi inspektor g. Ivan Špan

Zvedeli smo že poleti, da bomo dobili novega innspektorja; ugibali smo na vse strani, kdo bo, pa kar nismo mogli uganiti. Pri nas si namreč ne volimo predstojnikov, razen vrhovnega, ampak nam jih postavijo. — Šele ko smo slišali o Eliji in Elizeju, nam je bilo jasno, kdo bo naslednik. Odkrito rečeno, da smo se razveselili tega imenovanja, saj smo bili vsi mnenja, da so predstojniki zares dobro izbrali.

Novi inspektor g. Ivan Špan je doma v Doropolju pri Planini nad Sevnico. Po dovršenem bogoslovju v naši osrednji bogoslovnici v Turinu so ga poslali na Češko v nov zavod v Fryštaku, kjer je opravljal službo med gimnazijskimi dijaki. Ko se je že dobro privadil razmeram in se priučil jezika, so ga imenovali za voditelja novincev v skupnem noviciatu za Slovake in Čehi v sv. Benediku na Slovaškem. Značilno je, da je njegov starejši brat Jože Špan že vrsto let tudi voditelj novincev v našem zavodu na Radni.

Po več letih delovanja med Čehi in Slovaki se je vrnil na Slovensko, saj so ga svoje dni Slovenci tako rekoč le „posodili“ češkim salezijancem. Ko je čakal, da mu določijo mesto delovanja in ga pošljejo v kak naš zavod, ga nenadoma pokličejo vrhovni predstojniki v Turin ter ga imenujejo za novega inspektorja.

Težko breme je padlo nanj, kajti voditi že precej razvito inspektorijo na Slovenskem in Hrvatskem ni majhna stvar, vendar pa je gospod še mlad, zato poln svežih moči in najboljše volje, da bo kos težki nalogi.

Sobratje so ga povsod z velikim veseljem sprejeli, prepričani, da bo salezijansko delo na Slovenskem in Hrvatskem pod njegovim vodstvom lepo napredovalo. Imamo zares najlepše nade, da se bo to delo mogočno razmahnilo po naši

Vič. g. Ivan Špan, sedanji inspektor.

mili domovini v blagor naroda in Cerkve, ki so jo salezijanci po don Boskovem naročilu vedno pripravljene braniti in pomagati pri poglobitvi in utrditvi sv. vere. Pripravljene so žrtvovati vse sile, da pomagajo našemu nadpastirju s tiskom in z besedo pri vzgoji mladine, ki bi jo sicer utegnili potegniti za sabo vrtinci razburkanega in pokvarjenega sveta, zlasti v naših nevarnih dneh.

Novemu gospodu inspektorju želimo obilo blagoslova pri njegovem delovanju! Sami pa se ga spominjajmo v molitvi, da bo mogel vršiti tako težko pa vzvišeno nalogo!

Iz naših misijonov

Ekvador

Z misijonskega potovanja škofa Komina

Gospod škof bo kar sam pripovedoval.

„Eno leto sem porabil, da sem obiskal vse postojanke naših misijonarjev med Hivarji. Povsod sem našel velik napre-

dek. Tako je v Limonu, kjer je lansko leto bila še borna koča, danes že velik in lep zavod, poleg njega pa se zida tudi prepotrebna cerkev. Ne samo, da je misijonar vpeljal redno poučevanje v katekizmu, ampak je ustanovil celo delavno katoliško akcijo med mladeniči. Tako je

torej tudi v te brezkrayne lesove našla pot Katoliška akcija, ki je tako pri srcu sedanjemu našemu sv. očetu, in mi hočemo to njegovo voljo spolniti, ker smo prepričani, da je le krščanska vzgoja temelj srečne bodočnosti povsod, pa tudi v teh krajih, kjer se pravkar postavlja Kristusovo odrešilno znamenje.

Misijonarjeva hiša je vsem odprta: Hivarjem in naselnikom. Zlasti naselniki so od veselja vsi iz sebe, da imajo končno misijonarja med sabo, ki jim je oče in svetovalec. Tudi Hivarji so tu mnogo bolj naklonjeni misijonarjem in dovezetni za njihov nauk ko drugje. Zdi se, da bo Limon v kratkem prav važno središče.

Ko sem prispel v Limon, je bilo vse razgibano. Hivar je tu in tam prikukal izza ogla in veselo prihitel ter pozdravil „Velikega očeta“ ali „Velikega poveljnika“.

Naslednji dan so v čast škofu priredili — akademijo, boste rekli, — ne, ampak čisto po modernem: nogometno tekmo. Denar, ki so ga dobili z vstopnino, so izročili misijonarju, da opravi sveto mašo za zmagovalce in premagance.

Ves mesec sem ostal v Limonu. Od vseh strani so prišli Hivarji v poset. Toliko zanimivih sem slišal, da vam moram katero povedati.

Prisiljena velikodušnost

Moj prvi važnejši pogovor je bil s Hivarjem Pinčo. Pred nedavnim se mi je predstavil oblečen čisto novomodno, po evropsko. Čevlji so se mu svetili, da si se lahko ogledoval v njih kot v zrcalu. Zdaj pa je spet čisto po domače oblečen, in sicer kos blaga ima krog ledij pa nič drugega.

„Kako pa je to, da si spet tak, saj si bil pred kratkim še tako nobel oblečen!“

On pa mi prostodušno de: „Nekemu Hivarju se je zahotelo mojih hlač in moje srajce, pa sem mu jih prepustil. Nisem mu mogel odreči. Sicer bi imel v njem nevarnega sovražnika, ki bi me lahko začaral ali pa mi celo povzročil smrt...“ Če je tako, je imel prav: več je vredno življenje kakor par hlač.

Hvaležnost in spomini

Čarupi je prišel z vso svojo številno družino. Rekel je, da ima zelo rad škofa, zato mu je prinesel v dar ribo, sadje in piščanca. Ni dal zato, da bi v zameno kaj dobil od mene, ne, iz čistega prijatelj-

stva me je obdaril. Tako so storili tudi njegovi sinovi vsi po vrsti. Eden izmed njih je ujel jerebico. Zelo prav bi mu prišla, pa jo je rajši prinesel misijonarju — škofu. Pred časom je bil moj gost v Kuenki in tega ni pozabil, zato se je zdaj oddolžil z jerebico. Zahvalil sem se mu in povrnil s svojim darom. Tudi Hivarju je prirojena lepa lastnost hvaležnosti, ki mu bo tudi pomagala, da se približa naši sveti veri.

Pa se ni zadovoljil samo z darovi, hotel se je tudi po domače razgovarjati z mano. Načela sva dolg razgovor.

Umetnost in Hivarji

Hivarji nimajo o umetnosti niti osnovnega pojma. Slikanje in upodabljanje jim je španska vas. Ne gre jim v glavo, kako je mogoče tako živo predstaviti osebo na platnu ali v kamnu. Ko so prvič videli kip sv. Vincencija Fererskega, so mislili, da je živ pred njimi. Eden izmed Hivarjev je kar na celem vprašal misijonarja, ko je videl polno prižganih sveč krog svetnika: „Zakaj ste tega reveža obsodili, da se bo zadušil v plamenih?“ Pa si ni dal dopovedati, da to ni živa oseba, da ne čuti ne vročine ne mraza, da ne govori in ne hodi in tudi ne je.

„Da tudi ne je? O to pa že ne, tega mi pa ne boš dopovedal! Kako more biti tako lepo rdeč po licih, če pa ne je? Tega mi nikar ne pravi, ker ti ne bom verjel.“

Ob tej priliki sem se spomnil na Hivarja, ki je v Mendezu prvič v življenju videl razpelo. Ves preplašen je pritekel k misijonarju in ga poklical v cerkev, češ, da se je zgodil strahovit zločin. Misijonar je mislil, da je res kaj hudega, ter je pohitel za njim v cerkev. Hivar pa je kazal na razpelo. Misijonar je razumel Hivarjevo zмотo...

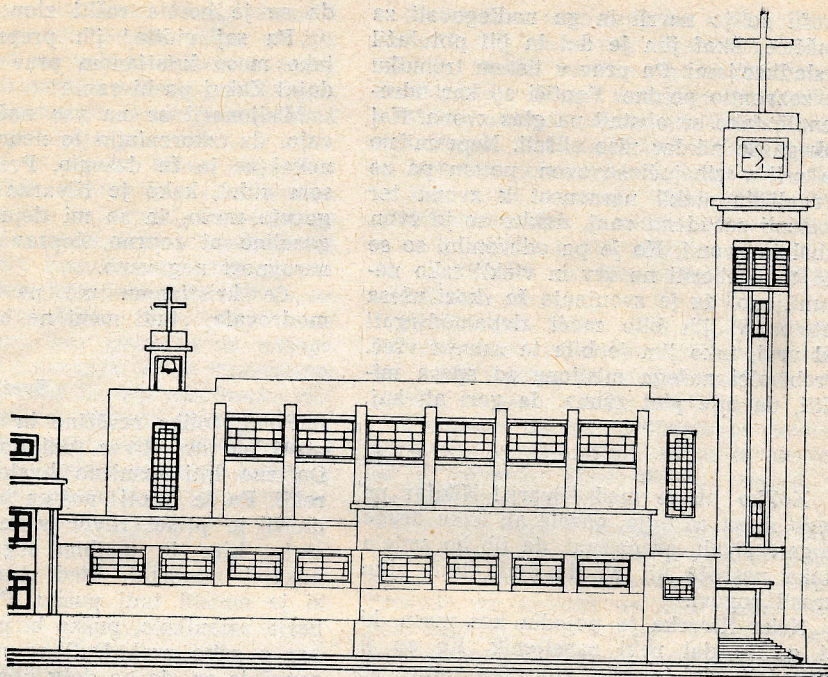
Čarovnije

Med Hivarji uživajo čarovniki velik ugled. Sandu, sin Čarupija, je prišel s prazno steklenico v roki.

„Kaj pa boš s to steklenico?“

„Žganje grem iskat, pa ne zase, da veš! Hivar se ne sme upijaniti. Poklical sem namreč čarovnika, da ozdravi mojo težko bolno ženo. Prišel je in dejal, da prej ne more izsesati bolezni, dokler ne dobi žganja.“

„Pa ti verjameš, da more čarovnik zares ozdraviti tvojo ženo?“

Náčrt cerkve sv. Jožefa v Moravski Ostravi (ČSR).

Sandu se je nasmehnil, a na licu se mu je videlo, da je prepričan o čarovnikovi moči. Ako bo žena ozdravela, se bo jutri Sandu zmagoslavno vrnil in pripovedoval, kaj je zdravnik izsesal: kakega grila, pajka, kakšno drugo žuželko ali kakšno kost, kamenček. Izvlekel je to reč in bolezen je izginila.

Sandu se je res vrnil čez nekaj dni, pa s precej kislim obrazom, kajti čarovnik se je dal drago plačati, pa kljub temu je bil Sandu zadovoljen, saj je njegova žena bila boljša.

„Pa ti res verjameš, da ti jo je čarovnik ozdravil?“

„O tem sem popolnoma prepričan. Prvi trije niso mogli ničesar doseči, toda četrtemu se je posrečilo.“

„No, kaj pa je povzročilo bolezen? Kaj je čarovnik izvlekel?“

„Tega meni ni maral povedati niti pokazati. Dal mi je pripraviti „natema“ (neko omamno jed), pet dni sem ga delal, potem je zahteval žganja. Najprej je pojedel „natema“, potem pa ga z žganjem zalil. Tedaj pa je čarovnik zagledal... čisto jasno povzročitelja bolezni, sesal je in izsesal... Kaj takega samo čarovnik zmore.“

Tako se stvar vleče v neskončnost.

Čarovnik vara, začarani pa verjame. — Pa čudo, celo čarovnik sam, ko zboli, pošlje po drugega čarovnika, da ga ozdravi...

Nova metoda za učenje jezikov

Hivar Pinčo bi se na vsak način rad naučil španščine. Pa si je vtepel v glavo, da se je bo naučil, ako bo pil vino. Gre v misijonsko lekarno in zahteva steklenico vina. Pije in pije, popolnoma prepričan, da bo z vinom prišla v glavo tudi španščina, da se bo lahko razgovarjal po špansko in tako ga ne bodo prevarali.

Neki drugi Hivar je prišel v Mendez s prav tem namenom. Kupil je tri steklenice vina, da se nauči španščine. Vse tri steklenice vina je popil, potem pa se predstavil misijonarju in tožil, da niti po treh steklenicah še ne zna španščine.

„Dragi moj, sem mu rekel, „po vinu ti bo še temneje v glavi ko prej.“ Pa ni verjel. Odšel je godrnjaje, češ, da le vino ni bilo dobro in da so ga ogoljufali.

Plat zvona

Tudi tale je prijazna. Nekega dne pride v misijon Hivar Joahim plačat v lekarno zdravilo, ki ga je bil vzel. Z njim so prišli trije živahni fantiči. Kar naravnost k

škofu so jo ucvrli in ga nadlegovali za slaščice. Škof jim je dal in jih potolažil s sladkarijami. Pa prav v tistem trenutku je zazvonilo poldne. Fantiči so kar odreveneli, tako so obstali na glas zvona. Kaj takega še nikdar niso slišali. Nepremično so zrl v zibajoči se zvon, potem pa se utrgali in stekli naravnost k zvonu ter bolščali začudeno vanj, dokler se je zvon zibal in zvonil. Ko je pa odzvonilo, so se vsi trije obesili na vrv in vlekli tako neusmiljeno, da je zvonjenje že skozi ušesa letelo. Ni jih bilo moči zlepa odtrgati od vrvi, tako jim je bila ta zabava všeč. Prebivalci našega misijona so sprva mislili, da bije plat zvona, da gori ali kaj.

Vraže

Koliko jih je med Hivarji! Nikdar ne jedo mesa od vola, gazele ali kake druge rogate živali, prepričani, da jih bo zadela kaka nesreča ali pa da bodo tudi njim zrasli rogovi.

Neka Hivarka je pojedla kos mesa, ki ji ga je dal neki naseljenik. Ko so ji povedali, da je bilo volovsko meso, se je začela pačiti in pljuvati iz ust, kakor

da se je hotela rešiti zlonosnega mesa.

„Pa saj vidite,“ jih prepričujejo, „da tako meso kristjanom prav nič ne škoduje! Zakaj pa bi vam?“

Misijonarji se na vse načine prizadevajo, da izkoreninijo te neumne vraže in nekaj se je že doseglo. Pred par dnevi sem videl, kako je Hivarka mirno jedla goveje meso, in so mi dejali, da ji niti gazelino ni zoprno, čeprav je Hivarjem naravnost nagnusno.

„Če kristjanom nič ne škoduje,“ je modrovala, „tudi meni ne bo.“

Svetlobni prameni

Poleg tolike revščine in tolike nevednosti pa ima Hivar tudi dobre lastnosti. Da zna biti resnično hvaležen, smo že rekli. Pa še nekaj: pošten je. Pred nekaj dnevi je prišel Hivar v misijonsko postajo, kjer je majhna trgovina, ter si nakupil marsikaj. Med drugimi stvarmi si je omissil tudi puško. Pa mu je denarja zmanjkalo, puško bi pa vendar rad kar s sabo vzel. Dali so mu jo na up, zanašaje se, da bo dolg poravnal. In res; čez par dni je prinesel dolžno vsoto v trgovino...

Drugemu Hivarju, po imenu Sandü, so izročili nekaj denarja, naj bi šel in nakupil slame za streho. Mnogo je obhodil, pa slame ni mogel dobiti. Toda denar je prinesel do zadnjega beliča nazaj, češ, da si ne mara nič svojiti, kar ni njegovega.

To so prameni, ki se svetlikajo iz naravno poštene hivarske duše. Tod bo božja resnica in vera prodirala do duš in bodo polagoma pridobljene za Kristus. Ne delamo si utvar, da bo to že jutri; ne bo še, toda seme je vrženo in v naravno dobri duši mora vzkaliti, če ne jutri pa pojutrišnjem, in bo obrodilo svoj sad.

Mineros

Tudi še na drug način misijonarimo tukaj. Dajemo zavetje iskalcem zlata, „mineros“ imenovanim. Dan na dan jih gre tod mimo desetke in desetke, nesejo v bisagi skromno hrano s seboj, na hrbtu pa jim jezdi kitajskemu klobuku za las podobna posoda — sito, s katerim sejejo zlatonosni pesek. Njih življenje je skrajno naporno; kar pa zaslužijo, je krvavo zaslužen! Ne žene jih „prokleti pohlep po zlatu“, kakor se izraža rimski pesnik, ampak najhujše gonilo — lakot. Mnogokrat po trudapolnem delu ne najdejo

Jekleno ogrodje cerkve sv. Jožefa v Moravski Ostravi (ČSR).

prav nič ali pa malenkost. Mnogi drznejši se spustijo v tok deroče reke, pa jih premnogokrat zvrtniči in odnese s seboj. Nekateri podkopujejo pečevje, nadejaje se, da bo več uspeha, pa se skala nenadoma zruši in jih pokoplje pod seboj.

Zbral sem te reveže, ki se poganjajo za ubogi kruhek, čeprav je z zlatom kupljen, ter sem jim priporočal, da ne smejo nikdar na delo, ne da bi se bili priporočili Bogu in Mariji Pomočnici, ki naj jih varujeta v hudem in trdem delu. Vsi so mi iz srca radi obljubili.

Nanizal sem par prizorov iz našega misijonskega delovanja, ki je mnogotero, pa ne lahko. Med Hivarji misijonsko delovanje nikakor ni rožnato pa tudi sadov še ne pričakujemo jutri... Priporočamo se pa močno v molitev vsem, ki hočejo z njo misijonariti z nami."

Dominik Komin,
apostolski vikar.

Japonska

Statistika ima tudi besedo

Prav ob zaključku cvetnega mesca (maja) je izšla uradna statistika ver na Japonskem. Segaj, žal, samo do 1930 leta. Je pa prav po japonsko natančna. Ko človek pregleduje številke in primerja japonsko pogansko verstvo, budizem in šintoizem, s krščansko vero, posebej pa še s katoliško, ga nehote obide žalost in skrb, češ, kdaj bo še krščanska ta dežela? Zdi se, da smo kakor oni kamenček spričo velikana, kakor ga je videl prerok Daniel v babilonski sužnosti. Kamenček se je sprožil in podrl velikana... Kamenček je sprožen, saj ga že uradna statistika upošteva. Japonski narod je še tako malo poznan pri nas; budi se mu šele zarja razmaha, pa je vreden, da si ogledamo njegovo versko plat.

Sledeča statistika bo marsikaj povedala in dala misliti:

K budistični veri, ki se deli na 12 večjih ločin, te pa na 50 manjših, pripada 71.343 svetišče prve vrste, 34.961 druge vrste; službo opravlja 55.094 boncev (med temi je 53.693 moških in 1401 ženska). Naučni sestanki se vrše v 6.982 dvoranah. Vseh članov je 41 milijonov 882 tisoč 307. V kraju našega misijona v Miyazaki je vseh budističnih svetišč 269, v katerih je 189 boncev, v okraju Oita pa 2.224 s 1.025 bonci.

Šintoistična vera razpada v 13 ločin in ima 101.659 duhovnov (kanneši), izmed teh je 71.464 moških in 30.195 žensk. Služba božja se vrši v 19 glavnih svetiščih v 14.250 naučnih dvoranah. Skupno število članov je 16 milijonov 525 tisoč 840. — V našem misijonskem okraju Miyazaki je 73 dvoran, v okraju Oita pa 199.

Krščanska vera je razdeljena v

a) katoliško z 273 misijonarji tujci in 99 domačini, ima 233 cerkva in 89.119 vernikov.

b) številne ločine (37) imajo skupno 589 duhovnov tujcev in 1.985 domačinov ter 1.586 dvoran za službo božjo in sestanke, članov pa šteje 183.707.

V okrožju našega misijonskega delovanja imajo protestantske ločine in podobne v provinci Miyazaki 12 središč, v provinci Oita pa 19.

Državna verska propaganda razpolaga z mogočnimi sredstvi, dočim smo mi pravi reveži, pa se zanesemo na božjo pomoč. Prosimo za molitev in kdor more, naj nam tudi gmotno pomaga v našem težkem delovanju. Dela je dosti in sicer vsakovrstnega in v vseh panogah krščanske dobrotelnosti.

Tudi to nam daje pogum, da nas vedno bolj upoštevajo, in sicer celo vladarska družina, kakor tudi javne in privatne ustanove.

Pomagajte nam pripeljati čim več duš h Kristusu!

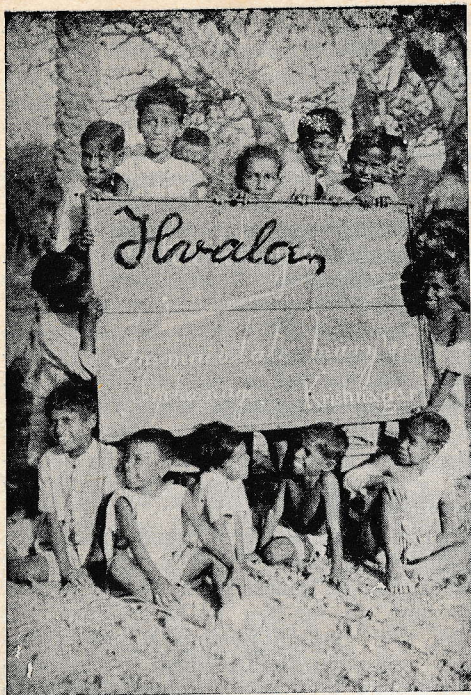
vdani

Mons. Vincenc Cimatti,
apost. prefekt v Miyazaki.

Pisma misijonarjev

Naš misijonar v Krišnagarju v Indiji Jožko Kramar nam piše:

Pri nas v mestu Krišnagar, kjer je tudi salezijanski škof, imamo oratorij, kamor vsak dan prihajajo naši oratorijančki. Naše sestre vodijo osnovno šolo in zavetišče za zapuščeno deco in vdove. Največ življenja je seveda v oratoriju. V nedeljo zjutraj ob 6. je dvorišče že vse polno mladine. Na vse zgodaj že hočejo igrati, še preden grejo v cerkev in k sv. obhajilu. Komaj se zbudijo, že kar iz postelje drvijo naravnost v oratorij, ne da bi se prej umili in pošteno oblekli. Nekateri pridejo kar brez obleke. Jasno, da takih

Živahni Bengalčki

ne sprejmemo, ampak jih pošljemo domov, naj se prej oblečejo, vsaj hlačke, če že drugega nimajo. Srajčk zvečine niti ne premorejo. — Pri jutranji sv. maši lepo molijo in opravijo oni, ki jim je dano, sv. obhajilo. Ob pol devetih je druga sv. maša, med katero pojejo latinsko mašo. Po sv. maši se otroci zakade na dvorišče, kjer neusmiljeno obdelavajo žogo tja do enajste ure, ko jih vročina pripekajočega tropičnega sonca požene domov. Od enajstih do treh popoldne ni mogoče vztrajati na soncu niti Indijcem, kaj šele nam, ki ga nismo vajeni od mlada! Ob pol štirih pa se dvorišče spet zaroji starih in mladih, tako kristjanov kakor tudi poganov. Vse igra, vse je veselo. Tu in tam kak starček poskusi brniti žogo, ki slučajno prileti do njega, pa mu navadno spodleti in brne v prazno. Kadar jo zadene, je pa ves srečen. Žoga nima niti trenutka miru, dokler žalostno ne izdihne. Tedaj pa mora priti na vrsto majhna žoga ali pa se razigrani Indijci gredo slepe miši. Ob pol petih se prične pouk katekizma. Razdeljeni so v tri skupine: oratorijance, krožkarje ali večje fante ter može. Ob 6. je rožni venec, nato pa pete litanije. Vsak prvi petek in 24.

v mescu obhajamo slovesno in je ta dneva še mnogo več obhajil ko v nedeljah. Po blagoslovu pa spet zabava: nekateri zlezejo v vreče in tekmujejo med sabo, kdo bo prej na drugem koncu dvorišča. Drugi si prižgo ogorke sveč ter spet hitijo, kar morejo, zмага pa tisti, ki se z gorečo svečo prvi vrne. In druge take podobne stvari jim nudijo misijonarji, samo da jih čim več privabijo in da jim morejo storiti kaj dobrega.

Po tekmah se razdele nagrade: vsakemu po zaslugi, kakor pridno je namreč zahajal v oratorij. Kako radi bi jim magari za nagrado dali srajce, pa jih ne moremo kupiti... Kdo nam bo pomagal? Koliko dobrih sotrudnic je na Slovenskem! Kaj ko bi nam poslale srajce in srajčk, da bi pošteno oblekli našo mladino? Indijska mladina vam bo zelo hvaležna.

Imamo tudi strokovno šolo, v nji je 20 učencev, pa so živi ko poper. Zares še nisem videl tako živahnih otrok kot so ti Bengalci.

V osnovni šoli je 150 otrok.

Tudi med prebivalstvom je veliko revščine, pa se obeta še mnogo hujša. Letos je povodenj pobrala skoro ves riž, glavni in skoro edini pridelek teh krajev. Več ko tri četrtine Bengalije je popolnoma pod vodo. — Iz mnogih vasi so kače pregnale vse prebivalstvo. Bili so prisiljeni oditi v sosednje kraje, iskat si zavetišča.

Ko se priplazijo v vasi kobre, dolge 3 metre in več, so ljudje prisiljeni oditi, ker niso nikjer več varni. Splazijo se v hiše, na drevje in tam preže na svoj plen. Nekemu našemu misijonarju se je tole zgodilo. Prav ko je imel krščanski nauk v vaški cerkvi, je začutil neko trkanje nad glavo. K sreči je imel na glavi tropični klobuk. Ko trkanje ni prenehalo, pogleda, kaj je, pa zapazi nad glavo strašno kubro, ki se je stezala proti njemu spod strehe. V tem trenutku nekdo izmed poslušalcev zavpije: „džan“ = beži! Umakne se, tedaj pa se že spusti dolga kobra skozi slamnato streho v cerkvico. Bila je debela, da bi je z eno roko ne obsegel.

Koliko nevarnostim je izpostavljen misijonar!

V par potezah sem vam predstavil vsaj v osnovnih črtah naše življenje tu v Bengaliji.

Prav lepo vas pozdravlja

Jožko Kramar,
sal. misijonar.

Klerik Antolin Avguštin piše svojemu prijatelju z Japonskega:

Letos sem porabil počitnice, da sem uredil razne prirodopisne zbirke. Tako sem najprej moral delati omare in police, nato pa sem razbiral hrošče, metulje, pajke itd. Teh živalic imamo že precej lepo zbirko. Herbarij japonskih rastlin je popoln. Tudi mineraloška in geološka zbirka je lepa. Vsaka stvar je v svoji škatljici, na kateri je napisano ime vsake stvari v latinskem jeziku.

Zadnji teden mesca julija je bil določen za veliki izlet, in sicer smo se odpravili na goro Fuži, ki je največja na Japonskem. Visoka je 3742 m, torej skoro za 1000 m višja ko vaš očak Triglav. Ta gora je za Japonce tudi sveta gora in nekak božjepotni kraj. Vsak Japonec želi, da bi vsaj enkrat v življenju mogel plezati na sveto goro Fuži. Zenske nekoč niso smele na vrh, sedaj jim je tudi to dovoljeno.

Za izlet smo določili sredo in četrtek (22. in 23. julij). Dogovorili smo se, da bomo šli naenkrat iz treh naših zavodov iz Tokija na goro. Tako se nas je nabralo lepo število — 19: g. ravnatelj strokovnih šol, 6 bogoslovcev, 4 modroslovci, 2 klerika, 4 sobratje pomočniki in še nekaj drugih. Odpotovali smo ob 11 v sredo dopoldne in se vozili z vlakom do 4., potem še nekaj časa z avtom, nato pa smo najeli vodnika ter začeli polagoma lesti po pobočju svete gore. Ob 7. smo

bili že 1000 m visoko, malo smo se pokrepčali, nato pa nadaljevali težko pot med lavo, kajti Fuži je ugasli ognjenik in je ves pokrit z debelo plastjo lave. Hodili smo skoraj vso noč, počivali smo le od 10. do pol dveh. Do vrha smo potrebovali kar osem ur brez počivanja. Na vrhu je velikansko žrelo-krater, ki je dolgo 1 km, široko pa pol km. Pot na vrh je precej naporna, vendar Japonci v velikem številu romajo na goro Fuži. Ko povem zdaj kakemu Japoncu, da sem bil že na gori Fužisan (gospod Fuži), veljam takoj nekaj več v njegovih očeh.

Od 2. — 6. avgusta smo imeli duhovne vaje, ki nam jih je pridigal sam g. pater Matej, slavni širitelj češčenja Jezusovega Srca. Zdaj se mudi na Japonskem. Po duhovnih vajah smo šli bogoslovci in modroslovci malo na oddih k morju. Najeli smo preprosto japonsko hišico, dnevno je stala najemnina za vse skupaj okrog 6 Din. Spali smo po japonskem običaju — na tleh, po dnevi pa smo se kopali v morju. Tam smo prebili 10 dni, nakar smo se vrnili v Tokijo, kjer se pripravljamo na novo šolsko leto. Med tem, kar je bilo še prostega časa, sem vezal knjige, nato pa kahal paradižnike za konzerve. V misijonih človeku vse prav pride, pa naj zna, kar koli.

Vsem prav lep pozdrav!

Avguštin Antolin,
sal. misijonar.

Po salezijanskem svetu

Mehika

Iz Turina nam potrjujejo vest, da so v Mehiki zaprli vse zavode Hčerá Marije Pomočnice in salezijancev. Še do pred nekaj mescev so imeli razmeroma mir in jih niso preganjali. Celo predsednik republike je zavode obiskal in je pohvalil delo salezijancev in sester, saj je uvidel, koliko dobrega storijo ubogim sirotam, ki nimajo nikogar na svetu, razen usmiljenih misijonarjev.

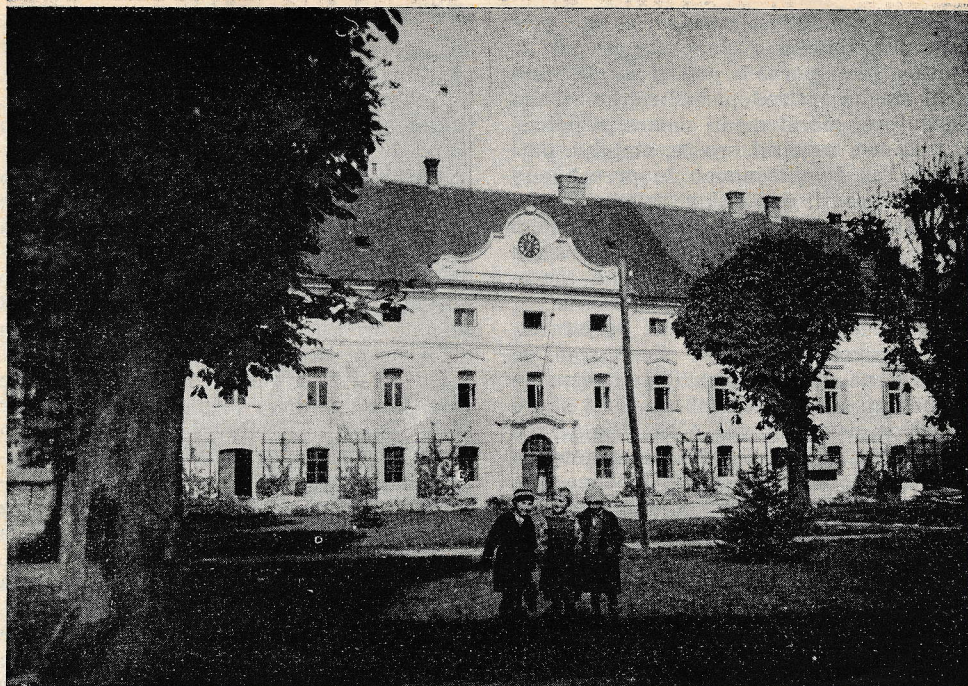
Toda prišla je druga odredba. Od decembra do marca mesca 1935. so morali oditi iz vseh zavodov in vlada je zasegla zavode ter vse, kar so imeli v njih, kakor opravo, stroje in drugo. Ponekod so jim pustili še toliko časa, da so mogli poiskati dobrih ljudi, ki bi vzeli sirote,

ker bi sicer morale na cesto, ko nimajo nikogar. Pa to so otroci delavskih slojev, proletarijata! Sijajno skrbijo komunistični voditelji Mehike za svojo mladino, za mladino tistih slojev, za katere se baje tako potegujejo!!

Don Boskovo delo v Mehiki je torej začasno uničeno. Tako so komunistični mogotci s svojim odlokom vrgli na cesto nad tri tisoč mladine.

Pa to število je le delno, kajti ista usoda je zadela tudi vse druge katoliške šole.

Naj bi don Bosko, ki so ga pravkar imenovali za zaščitnika mehikanske mladine, izprosil, da se vrnejo v deželo nekdanje razmere ter že prenehajo težke preizkušnje!

Vzgojni zavod na Selu, Ljubljana.

Don Bosko patron skavtov

Msgr. Beckman, nadškof iz Dibi (Združene države) je v svoji nadškofiji oklical don Boska za patrona skavtov, da bi ostal na skavtski organizaciji pečat katoštva. Poudaril je pri tem, da bi don Bosko bil lahko vzor vsem, zlasti pa mladini.

V njegovi nadškofiji je skavtizem dobil velik razmah in je sestavni del katoštke akcije. Skavti imajo vsako leto duhovne vaje. Tudi druge škofije so začele posnemati vse hvale vredno zamisel. Pri duhovnih vajah imajo svoje pobožnosti, pa tudi zabave ne manjka, kakor je don Bosko sploh znal tako lepo združiti oboje. Msg. Beckman je prvi postavil don Boska za patrona skavtov v svoji škofiji; pa ne bo poslednji.

Bazilika Marije Pomočnice

Dela dobro napredujejo, ker tudi darovi stalno dotekajo. Temelj starega dela cerkve je že utrjen, zdaj so izkopal temelj ter ga zabetonirali tam, kjer bodo stali štirje mogočni stebri, ki bodo nosili drugo kupolo. Treba je bilo 215 kub. metrov železobetona, in sicer je šlo v zid 170 stotov železa in 645 stotov cementa.

Dočim v Španiji podirajo cerkve, tu raste veličastna bazilika, odkoder se bo širila slava Marije Pomočnice, kakor že nekdanj za don Boska in kot se še danes širi. Bazilika pa bo oznanjala ljubezen ljudi do Marije kakor tudi njeno varstvo nad ljudmi.

Don Boskovo misel v pretres

Italijanskemu učiteljstvu je bil podan sledeči stavek v obravnavo in za najboljšo razpravo določena nagrada: „Kaj misliš o naslednji don Boskovi besedi: Vzgoja sloni na zaupanju in ljubezni?“

Očividno je mnenje ministra prosvete, da je don Boskova misel prava!

Sijam

Leseno kapelico so mravlje tako poškodovale, da so morali salezijanci pobožnosti opravljati v zavodovi dvorani. Sredstev za postavitev nove ni bilo. Tedaj pa so se tamošnji kristjani, ki jih je v župniji komaj 400, ojunačili ter začeli zbirati za novo cerkvico. Šli so tudi v sosednje kraje ter kmalu nabrali precejšnjo vsoto, da se je kapelica res začela graditi. Meseca oktobra je bila blagoslovljena in posvečena sv. Jožefu. V tej cerkvici je prejelo 8 novomašnikov posvečenje. Raz-

veselil je prebivalce tudi prihod novih misijonarjev. Domačini so na novomašnike zelo ponosni. Ljudstvo je ostalo pri misijonarjih cele tri dni, tako kristjani kakor tudi budisti.

Tudi prvi minister Sijama jih je obiskal. Pripeljal se je iz svojega rodnega mesta. Vse je pregledal in je izrazil veliko zadovoljnost nad delovanjem salezijanskih misijonarjev med njegovimi rojaki. Posebno se je zanimal za novomašnike in je želel govoriti z njimi. Prav prijazno jih je sprejel ter jim po prijateljskem razgovoru voščil mnogo sreče v njihovem delovanju.

V tem času se je vršil tam tudi mladinski kongres. Pa čisto po domače. Za odlične osebnosti so prinesli nekaj stolov, za manj odlične navadne klopi, mladina in drugi pa so kar po travi posedli in pod milim nebom imeli zborovanje, ki je trajalo do mraka. Ko je zazvonilo Angel Gospodov, je mladina vstala ter zmolila angelski pozdrav... v zahvalo za uspeli kongres.

Na budiste je napravilo dober vtis predavanje o temi: „Krščanska ljubezen“.

Salezijanski misijonarji se nadejajo v teh krajih lepih uspehov ter so pripravljani na vsako žrtev.

Iz naših zavodov

Mladinski dom na Kodeljevem

Za god Mali Cvetki je Mladinski dom priredil letos posebno slovesnost, namreč blagoslovitev njenega novega kipa. Čudno, si bo kdo mislil, kip je že tu, dočim njena cerkev šele iz tal raste! Saj bi tudi kipa še ne bilo, ko bi ne bila dobra duša, za Malo Cvetko vneto sotrudnica, žrtvovala celotno, kajpak precejšnjo vsoto. Rekla je, da mora biti čim prej narejen, da bo vlekkel ljudi k dobri svetnici in da bodo s svojimi prispevki marljiveje pomagali pri graditvi nove cerkve.

Dan 4. oktobra je bil za Mladinski dom slovesen dan. Mnogo upanja je prinesel v težke dni, ko se še tako silno čuti svetovna kriza, ki je zajela ves svet. Pa vendar, koliko imajo ljudje na svetu denarja za najnepotrebnejše stvari, za kaj dobrega in zares koristnega, pa ga ni, zlasti pa še tedaj ne, ko je treba dati za duhovne vrednote.

Slovesna blagoslovitev se je izvršila popoldne. Ravnatelj z Rakovnika g. dr.

*Prapor Salezijanske prosvete
na Kodeljevem.*

Fr. Volčič, ki je blagoslovil kip, je ob novem kipu spregovoril številnim navzočim toplih besed.

Terezika bo čakala na svojo cerkev, za katero je določena ta njena podoba, in bo molče spodbujala vse, ki z zaupanjem prihajajo v svojih stiskah k njej, naj ji pomagajo do lastne veličastne hiše božje, odkoder se bo poleg Karmela na Selu širila njena slava po slovenski zemlji.

Mnogo ljudi je ta dan prišlo, bodisi iz bližine bodisi tudi iz mesta ter je bilo ves dan kar pravo romanje v kapelico Mladinskega doma, kjer je začasno postavljen njen kip. Čim več dobrotnih darov bo, tem prej bo sv. Terezika prišla do svoje cerkve. Izdatki so ogromni. Kdor danes žida, ve, kako se hitro nabere na par stotisoč dinarjev, pa ne bo napravil velike stvari. Cerkev pa zahteva milijone. Pa si mislimo, če imajo ljudje toliko denarja, da samo v Ljubljani na leto izdajo skoraj štiri milijone za lepotila in slično nepotrebno šaro, se bo tudi za to dobilo toliko, da se postavi veliki svetnici primerna cerkev. Dajte, pa se vam bo dalo! S kakršno mero bo kdo meril, s tako se mu bo odmerilo!

Naša Vincencijeva konferenca tudi pridno deluje nad drugimi in nad sabo.

Naši možje, ki se vsako nedeljo shajajo k posvetovanju v Mladinski dom, komu in kako bi pomagali ter kje bi dobili sredstev, se niso omejili samo na druge, ampak najprej se hočejo sami utrditi v globoki veri, da bodo mogli tudi drugim pomagati. Zato so si ustanovili evharistični odsek. Ta ima vsako nedeljo ob 8. sv. mašo s sv. obhajilom. Vsak prvi četrtek zvečer od 8. do 9. pa imajo molitveno uro pred Najsvetejšim. K molitveni uri so pritegnili tudi *salezijansko prosveto*. Vsako prvo nedeljo ima prosveta zjutraj ob 6. svoje opravilo in skupno sv. obhajilo, Vincencijeva konferenca pa ob 8.

Salezijanska prosveta ima tri odseke. V vsakem odseku se vrše vsak teden primerna predavanja ter je tako preskrbljeno za izobrazbo članov in članic.

Vse delovanje prosvete je usmerjeno na akcijo za novo cerkev.

Zenski odsek se prizadeva tudi za lepoto hiše božje s tem, da skrbi za cerkveno perilo in okras oltarja Marije Brezmadežne.

Tako se prizadeva naša okolica, ki je v kratkih letih popolnoma spremenila svoje lice, da se katoliško usmeri in orga-

nizira ter pripravi proti nevarnostim, ki danes prete vsemu svetu. Prehiteti je treba sovražnika, da nas on ne prehitil!

V nedeljo zjutraj je Salezijanska prosveta na Kodeljevem obhajala blagoslovitev svojega novega prapora. Načrt kakor tudi prapor je izdelal član prosvete g. Franc Zorman. Zjutraj med sv. mašo je imel duhovni voditelj prosvete g. Štefan Temlin na zbrane člane prosvete nagovor o katoliški prosveti ter jih navduševal, da si svoji umski izobrazbi postavijo trdne in globoke verske temelje, brez katerih se mora vse prej ali slej zrušiti. Med sv. mašo, ki se je darovala za prosveto, je bilo skupno sv. obhajilo. S tem so člani prosvete potrdili govornikovo misel, da se zavedajo važnosti trdnega verskega temelja za vsak napredek.

Z novim praporom se je prosveta še isti dan udeležila ustoličenja novega župnika preč. g. Alojzija Košmerlja v šentpetrski župniji, v katero spada tudi Mladinski dom z okolico.

Križ in knjigo ima Prosveta na praporu, to ji je cilj in namen; s tem dvojnem znamenjem si je krščanstvo osvojilo svet in si duše še danes osvaja.

Salezijanski zavod v Murski Soboti „Martinišče“ je dalo doslej lavantinski škofiji lepo število duhovnikov. Gornji novomašniki in duhovniki so vsi gojenci Martinišča. Sedijo od leve na desno: g. Jerič Mihael, prefekt v dijaškem semenišču v Mariboru, g. Varga Jožef, župni upravitelj pri sv. Juriju, g. Jožef Radoha, večletni ravnatelj Martinišča, g. Halas, kaplan v Dolnji Lendavi, g. Camplin Ivan, kaplan pri sv. Juriju; stojijo od leve: g. Holcedl Anton, kaplan v Turnišču, g. Tratnjek Štefan, semeniški duhovnik, g. Zelko Ivan, kaplan v Dubrovniku, g. Zver Štefan, semeniški duhovnik, g. Škafar Ivan, kaplan v Prevaljah, g. Kozar Alojz, semeniški duhovnik.

Milosti Marije Pomočnice

Bila sem v velikih skrbeh, kaj bo z mojim sinčkom, ki se je oparil. Z velikim zaupanjem sem se zatekla k Mariji Pom., sv. don Bosku in sv. Mali Tereziki. Izročila sem jim svojega bolnega otroka, ter obljubila javno zahvalo v Vestniku, da bi sinček ozdravel vsaj po obrazu in da ne bi bilo nobenih posledic. In res, ozdravel je. Zato pa izrekam Mariji, don Bosku in sv. Tereziki tisočero zahvalo za uslišano prošnjo.

Sv. Vid nad Cerknico. *Štrukelj Marija.*

Mariji in don Bosku dolgujem veliko zahvalo! Ze lani v jeseni sem bila milostno uslišana. Padla sem z visokega drevesa, zraven pa sem bila že itak rahlega zdravja in v nevarnem položaju. Storila sem obljubo, da poromam na Rakovnik in na Brezje, če ozdravim in mi padeč ne bo škodoval. Zares me je Marija obvarovala vsake poškodbe. — Letos pa mi je otrok nevarno zbolel. Ves je bil v ranah. Nisem imela upanja na kako rešitev, začela pa sem vseeno devetdnevnicu na čast Mariji in sv. don Bosku in ne zastoj: Predno sem devetdnevnicu končala, je bil otrok že zdrav. Hvala tisočkrat Mariji Pom. in sv. don Bosku! Podpulferca, Škofja Loka. *Kovač Uršula.*

Mesca avgusta se mi je naredila velika bula na prsih. Ljudje so me prestrašili, da dobim raka; tudi zdravniki mi niso mogli veliko pomagati. Od strahu in vznemirjenja so mi odpovedali še živci. Tedaj sem se zaupno zatekla k Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali Cvetki. Na rano sem dala relikvijo sv. Male Terezike in sem obljubila, da hočem z vso vnemo delovati za njeno novo svetišče, ako ozdravim. In res, že v dveh tednih se je rana zacelila in zdaj sem že popolnoma zdrava. Dobila sem tudi takoj službo, ko sem morala svoje prejšnje mesto zaradi boleznj zapustiti. Za vse milosti in dobrote se iskreno zahvaljujem Mariji Pom., don Bosku in Mali sv. Tereziki.

Maribor. *Habjančič Uršika.*

Velika je tvoja moč in slava, o Marija! Kakor že nešetim, si pomagala tudi meni. Težko sem namreč zbolela; zdravnik je dejal, da imam kar cel kup bolezni in nobenega upanja ni imel, da bi še kdaj

ozdravela. Tedaj sem se zatekla k tebi, dobra nebeška Pomočnica. V težki bolezni sem te imela neprestano pred očmi. Trdno sem prepričana, da s svojo prošnjo pri Jezusu vse premoreš. In res, tam kjer je odpovedala človeška pomoč, si pomagala ti! Tisočera ti hvala za to! Varuj me prav materinsko še naprej, ne samo v telesnih, ampak še prav posebno v dušnih nevarnostih!

Gibina. *J. B.*

Prisrčno se zahvaljujemo Mariji Pom. in sv. don Bosku za znatno zboljšanje zdravja našega ateka. Bili smo v velikih skrbeh, ker se bolezen kljub vsej zdravniški pomoči le ni hotela obrniti na bolje. Polni zaupanja smo se obrnili na Marijo Pomočnico in sv. don Boska. Obljubili smo javno zahvalo in dar za misijone ter smo opravljali devetdnevnicu. Marija nas je milostno uslišala, zato izpolnjujemo obljubo in se ji še nadalje priporočamo. Marija in sv. don Bosko, iskrena vama zahvala!

Št. Janž pri Dravogradu.

Barth Adolf, Lenčka in Pavla.

Zahvaljujem se iskreno za večkratno uslišanje prošnje Mariji Pom., ki me ni zapustila v velikih težavah in me je rešila iz mnogih nevarnosti. Isto zahvalo dolgujem tudi sv. don Bosku in Mali sv. Tereziki, ker sta mi že izprosila nešteto milosti in duhovnih dobrot.

Laze pri Leskovcu. *Verčič Katarina.*

Moja sestra je imela hude rane na obrazu že več kot deset let. Nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Zatekli sva se k Mariji Pom., obljubili ji vsaka mal dar in sva začeli opravljati devetdnevnicu njej v čast. In glej. Rane so se sestrj začele celiti in v kratkem je čisto ozdravela. Zato izrekava tisočero zahvalo Mariji P.

Šmarca pri Kamniku. *Koželj Marija.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. in Don Bosku za ozdravljenje svoje hčere, ki je imela nevarno bolezen v glavi. Bila sem tudi sama bolna; morala sem v bolnico, kjer so mi zdravniki rekli, da bo potrebna operacija. Jaz pa sem prosila rakovniško Marijo, naj mi ona pomaga. Pomagala mi je in ozdravela sem brez operacije.

Tomelj Ivana.

Tisočera hvala presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom., in sv. don Bosku za milostno pomoč v neštevilnih stiskah. Prav vse mi je naklonilo nebo po Marijini priprošnji, za kar sem jo prosila. Še nikdar ni zavrgla moje prošnje. Posebno se ji zahvaljujem za zdravje in za doseglo službe.

Ljubljana. *Mrakar Minka.*

Za milostno ozdravljenje svojega na smrt obolelega soproga se javno zahvaljujem Mariji Pomočnici.

Apače. *Žel Marijanca.*

Mariji Pom. se iskreno zahvaljujem za pomoč v bolezni. Trdno sem prepričana, da mi je ona pomagala, ko so zdravniki že obupali nad mojim ozdravljenjem.

Pilštanj. *R. Z.*

Iskrena zahvala Mariji Pomočnici in sv. don Bosku, ker je na njuno priprošnjo ozdravela moja hčerka. Obljubila sem javno zahvalo.

Rovte. *Š. M.*

Mariji Pom. in sv. don Bosku se še zahvaljujejo: *Leskovec Dušan*, Ljubljana, za uspeh pri izpitih. — *B. Marija*, Krapje pri Ljutomeru, za večkratno pomoč v hudi stiski. — *Pušnik Pepca*, Sv. Peter nad Laškim, za izredno pomoč. — *Boltežar Alojzija*, Sarsko, za večkratno uslišanje. — *Verdnik Mary*, Mojstrana, za ozdravljenje otrok. — *M. Z., Z.*, za nenadno ozdravljenje hčerke. — *J. M.*, Ljubljana, za srečen izid zamotane zadeve. — *Petrič Martin*, Veržej, za dober uspeh pri izpitih. — *B. A.*, Črnomelj, za večkratno uslišanje in pomoč v težkih družinskih razmerah. — *Gačnik Apolonija*, Vič, za ozdravljenje nevarne pljučne bolezni in več uslišanih prošenj. — *S. V.*, Gotovlje, za popolno ozdravljenje hude in dolgotrajne želodčne bolezni. — *Šnajder Liza*, Heremanci, Sv. Miklavž pri Ormožu, za ozdravljenje smrtno bolnega sinčka. — *Kolšek Anton*, Ločica, Polzela, za uslišanje prošnje in za zdravje. — *Smuk Frančiška*, Šmartno pri Litiji, za srečno rešitev vojaške zadeve sina. —

Novačan Katarina, Nova cerkev, za zdravje otrok. — *Rozman Angela*, Tržič, za več prejetih milosti. — *Kuder Alojzija*, Kisovec, Zagorje ob Savi, za uslišanje prošnje in odvrnitev nesreče. — *Segina Marija*, Gradac v Belokrajini, za zdravje in več prejetih dobrot. — *Zaleznik Frančiška*, Sv. Frančišek v Sav. dolini, za dvakrat uslišano prošnjo. — *G. S.*, Radmožanci, za pomoč v veliki stiski. — *Podreberšek Karolina*, za večkratno uslišanje prošnje. Isto *K. T.*, Sv. Jošt. — *M. J., P.*, za zdravje družine, za odvrnitev hude nesreče in za doseglo sporazuma s sosedom. — *Neimenovana* iz Radeč, za ozdravljenje bolne roke. — *Žigante Minka*, Krško, za pomoč v hudi dušni stiski. — *J. P.*, Ljubljana, da je sin dobil službo. — *Segula Jože*, Ljubljana, za dobljeno zdravje po srečno prestani operaciji. — *Neimenovana* za pomoč v težkih zadevah. — *Ule Alojzija*, Dolenja vas pri Cerknici, za srečno prestano nevarno operacijo. — *Neimenovana*, Št. Rupert nad Laškim, za srečen izid, za več uslišanih prošenj, za zdravje in za doseglo stalne službe. — *A. Z.*, za več prejetih milosti. — *Neimenovana*, Maribor, za večkratno uslišanje in za pomoč v hudih skušnjavah.

Za prejeto zdravje se zahvaljujejo: *A. K.*, Videm; — *Repovž Ana*, Št. Janž na Dol.; — *Neimenovana* sotrud. iz vodiške okol.; — *N. N.*, Laško; — *Pirc Frančiška*, Ločica, Polzela; — *Vidic Mana*, Zg. Brnik, Cerklje pri Kranju; — *Zbontar Terezija*, Boh. Bistrica; — *Lebar Marija*, Mala Polana, Črensovci; — *Ribič Alojzija*, Majšperk; — *Mostar Alojzij*, Bukovca, Št. Vid pri Stični.

Za uslišanje prošnje se zahvaljujejo Mariji Pom. in sv. don Bosku: *N. N.*, Kapela, Slatina Radenci; — *Kunc Jožefa*, Logatec; — *Pečnik Liza*, Sv. Marjeta na Drav. polju; — *Simončič Marija*, Cerklje ob Krki; — *Gorišek Marija*, Sv. Križ ob Krki; — *Vidic Vida*, Ljubljana; — *Robljek Julka*, Ponikve, Dobropolje; — *Podboj Ana*, Ribnica na Dol.; — *Leskovšek A.*, Celje; — *Velam Frančiška*, Marija Nazaret.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in Salezijanske tiskarne: *Alfonz Pavel*. Urednik: *Dr. Franc Knific*.

Dne desetega avgusta nam je smrt ugrabila nepozabnega očeta; čas pa nam ne bo mogel izbrisati blažega spomina na nje, kakor nam valovi življenja ne bodo izbrisali iz srca tiste močne vere, ki so nam jo vsadili s svojo milo besedo in močnim zgledom. Kdor jih je poznal, je primoran priznati, da so bili vzor krščanskega moža, krščanskega očeta in krščanskega delavca. Čeprav so večkrat živeli v skrajnem uboštvu, in so le z žulji svojih rok in z znojem svojega čela služili vsakdanji kruh desetim otrokom. Kot delaven sotrudnik in iskren ljubitelj don Boskovih sinov, niso nikoli odrekli prisluženega prispevka za salezijanske naprave. Velikodušno so darovali tri hčerke v družbo Hčerâ Marije Pomočnice. Preden sem odpotovala, so mi rekli, da bi bili najbolj srečni, ko bi nas vseh deset vstopilo v Salezijansko družbo. Vsa njihova pisma, ki sem jih skozi dve leti dobivala kot misijonarka v Braziliji, sem pregledala, in v vsakem najdem iste nasvete:... „Izroči se sv. don Bosku in Mariji Pomočnici. Sv. Don Bosku zaupaj vse svoje težave...“ Tako bom tudi storila.

Oče, iz nebes blagoslovite vsako jutro jokajočo mater in žalostne otroke!

S. Julijana Špur
Hčerka Marije Pomočnice.

V oceno smo prejeli:

II. evharistični kongres v Ljubljani 1935. Ob obletnici II. evharističnega kongresa za Južoslavijo je izšla spominska knjiga, v kateri je opisan ves potek našega kongresa, kjer je ves slovenski narod javno pokazal svojo vero v pričujočnost evharističnega Kralja v presv. Zakramentu. Spomini na te dni bodo ostali vsakemu udeležencu neizbrisni, zato bo kaj rad vzel v roke knjigo, ki mu je ohranila sveže spomine na prelepe dni. Kdor pa se ni mogel udeležiti, bo pa tudi rad segel po njej ter bo užival ob navdušenju sorojakov Slovencev za svojo vero. Knjigo je spisal član pripravljalnega odbora za kongres gospod Ivan Martelanc.

Knjiga ima obliko Katoliških misijonov. V njej so poljudno opisane vse priprave in celoten potek kongresa. Prav tako je opisan kongres 15. avgusta letošnjega leta v Stični. — Besedilo ponazoruje 113 slik (tudi iz Stične).

Kongresni dnevi so bili zares najlepši slovenski dnevi, zato naj pride ta lepa knjiga v vsako družino!

Knjiga hoče biti poljudna, da bo šla med široke plasti naroda, zato je tudi cena nizka. Stane samo 15 Din. **Naroča se v Misijonski tiskarni, Groblje pri Domžalah.**

Misijonski koledar. Naši Misijonarji nam vsako leto preskrbijo svoj koledar, ki je jako dragocen doprinesek zlasti za spoznavanje divjih narodov, Obenem s spoznavanjem narodov pa začnemo tudi prav ceniti požrtvovalno delo misijonarjev, ki vse življenje posvetijo svojim zapuščenim bratom.

Letošnji „Misijonski koledar“ pa je še posebej zato zanimiv, ker je posvečen škofu Frideriku Baragi, ki je na poti k oltarjem. Nekaj lepih in vzpodbudnih črtic o Baragi, čisto novih, je nabranih v koledarju. Priobčeno je tudi pismo marquetskega škofa, Baragovega sedanjega naslednika, ter pismo našega škofa g. dr. Rožmana o Baragi.

V novem koledarju je jako zanimivo opisano življenje našega velikega misijonarja Franca Pirca, skoraj enakovrednega škofu Baragi, o katerem pa še naši ljudje tako malo vedo.

Mnogo zanimivih črtic je tudi o Indijancih, Eskimih in ameriških črncih, med katerimi misijonarji poskušajo razširiti svoje delovanje.

Številne slike kratkočasijo bravca in mu pojasnjujejo besedilo. Naslovna stran na koledarju nosi sliko velikega našega misijonarja škofa Barage. **Cena je 10 Din. — Dobi se istofam kot gornja knjiga o kongresu.**

Katoličan je dolžan podpirati dober tisk!

Ali kaj berete naše „Knjižice“? Žal Vam je lahko, ako jih ne! Za en ubogi dinar pa dobite toliko verske pobude, mnogokrat tudi toliko tolažbe in pouka.

Preberite, na primer, samo zadnji dve: „Rdeče goljufije“ in „Sveto maziljenje“! V prvi so vam razkrinkani najbolj zagrizeni sovražniki svete vere. Ubogega delavca, ki ga je prej moril kapitalist in v svojo korist izsesaval njegove moči, kakor pravijo komunisti, zdaj ti izrabljajo v svoje tajne namene in ga pošiljajo v prve bojne vrste. Obljubljajo mu mnogo, ne dajo pa nič; pač, še tisto malo mu vzamejo, kar je revež imel. Oropajo ga, skratka, časnega in večnega dobra. Kdaj je bilo vprašanje delavstva bolj pereče kot je danes? Kdaj je bil v večji nevarnosti ne samo delavec, ampak vsa človeška družba, kakor je zdaj? Tajne sile so se zarotile, da razbijejo vso krščansko kulturo in da uničijo Kristusovo kraljestvo na zemlji. K temu se poslužujejo zgaranih delavcev, ki jim obetajo raj po zmagi, pa ni ne zmaže ne raja. — Vse to boste brali v tej lepi knjižici.

Zadnja knjižica, ki je izšla, je „Sveto maziljenje“. Če je bila katera potrebna, je bila ta! Piše o zakramentu, ki je za umirajoče neizrečena tolažba; premnogokrat pa, ako se pravočasno prejme, tudi v telesno zdravje. Natanko pa poljudno je opisano, kaj je ta zakrament, kakšne učinke ima, poudarjena je zlasti misel, da tega zakramenta ni odklanjati in odlašati prav do zadnjega zdihljaja. — V knjižici je povedano, kaj je doma pripraviti, ko pokličejo gospoda k bolniku. Tudi vse molitve, ki jih moli duhovnik pri podeljevanju tega zakramenta, so v knjižici, da bo vsak lahko sledil prelepemu obredu in še lepšim molitvam. Če katera, mora ta knjižica v sleherno slovensko hišo, saj se v vsaki pripeti, da pride ta in oni član družine na smrtno posteljo. Za en dinar pa toliko in tako važnega pouka! Naše sotrudnice so zares kar dolžne poskrbeti, da v vsako družino pride ta prekorištna knjižica!

Duhovni koledarček. Kot redna izdaja v vrsti knjižic izide tudi letos 1. decembra „Duhovni koledarček“. Razlikuje se ta koledarček od drugih številnih koledarjev v tem, da hoče pomagati k duhovnemu napredku. Zato je za vsak teden podana kakšna misel o duhovnem življenju ter prostorček, kamor si vsak lahko beleži svoj duhovni napredek. Vsako leto nam zmanjka koledarčka, kar je znamenje, da je pri naših čitateljih našel odmev. — Z Vestnikom kot prilogo ga ne moremo pošiljati, ker bi morali opustiti sedanjo prilogo Življenje sv. Janeza Boska, kar pa nikakor ne gre. — Sicer pa stane ta dragoceni Duhovni koledarček samo en dinar!

Kaj pa molitvenik „PRI BOŽJEM SRCU“! — Kakor smo že zadnjič naznanili, je izšla druga izdaja priljubljene molitvenika, ki vliva vsem zaskrbljenim toliko tolažbe in zaupanja v božjo dobroto! Za sotrudništvo: zlata obreza 15 Din, rdeča 12 Din, po pošti 1 Din več.

Za božič smo izdali 20 vrst popolnoma novih RAZGLEDNIC. Razglednice so iste vrste, kakor so bile za letošnjo veliko noč. Naš namen je, da z njimi spodrinemo židovsko robo, ki skuša zafajfiti vse, kar je verskega. Dolžnost vsakega pravega in zavednega katoličana pa je, da ne podpira judov, ampak pristno krščansko stvar!

Cena: po dinarju razglednica; kdor jih naroči vsaj 10 skupaj ene vrste, jih dobi po 80 par, 10 za 8 Din. — Naročajo se na Rakovniku.

**Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA**